

POBLE NOU

REVISTA

SUMARI

Un homenatge verament popular (Editorial). — Importància de la premsa, per Serafi

Ros. — Estrella, per Salvi Rai. — Tribuna: El bàlsam de la mar; Els desagraïts; Ja ho diu l'Evangeli. — Caravana de pas, Terrat, Mati de vent, per Salvador Roca

i Roca. — Narracions i contes: La bona mare, per Joan B. Casajoana. — Del suburbi, per Sebastià Rigol. — El fang del suburbi, per Hèctor d'Albors. — Diàleg lamentable, per R. R. i S. — Homenatge al Mtre. Sr. Arnau. — Carnet de Noves.

Xampany
LINCOLN

Caves a

Sant Sadurní de Noia

Telèfons 447 S. M. i 888 S. M.

P. Mora

Sastre

La Casa que ofereix les millors
qualitats als mínims preus

Passeig Triomf, 24

Poble Nou

Reservat per les pastilles

“Lesber”

A. ESCUBÓS GIRONA

Ferlandina, 23 - Telèfon A. 1922

BARCELONA

Indústries Mecàniques - Fundició de
metalls - Metal·listeria i Restauració
Banyes galvànics - Estudis i projectes.

Francisco Domini

Pere IV, 172 Telèfon S. M. 184 Barcelona

Tallers de Caldereria d'Aram i Ferro

Aparells i Tuberies - Auto-claves i serpentins - Destil·leries

Fill d'E. Bruguera

Carrer Riereta, 28

— Telèfon A 3772 —

Compressors d'Aire

BOMBES DE BUIT Sistema “Planche” patentat

Grans rendiments = Grans pressions = Preus interessants

POBLE NOU

REVISTA

Un homenatge verament popular

Un manifest signat per un grup d'intel·lectuals catalans, i publicat a tota la premsa, crida el nostre poble per tal que contribueixi a l'homenatge que, iniciat a Reus, s'ha de tributar a l'il·lustre dramaturg de "La dama enamorada", En Joan Puig i Ferrer.

Va sense dir com nosaltres viciem amb tota la nostra simpatia la idea d'aquest homenatge. Joan Puig i Ferrer és, certament, un dels nostres escriptors més creditor d'un acte d'aquesta mena. La seva obra, sana, honrada, forta, feta sense tocs de clarí, sense flocs ni domassos, sense pompes retòriques ni adjectius ditiràmics, i sí amb tota honestetat i honorabilitat, ha guanyat mica a mica, pas a pas, el cor de tots els catalans. El nostre poble, avui, veu en l'autor de la "Vida interior d'un escriptor" aquell novel·lista temps ha anhelat, aquell home que ens sàpiga parlar amb llenguatge entenedor i planer, i dens i viu.

Per a nosaltres, els qui habitem en aquest suburbi treballador del Poble Nou, la personalitat d'aquest eminent literat ens ha d'ésser més ben volguda, potser, que no pas en altres sectors de la terra. Perquè Joan Puig i Ferrer és un literat i un home ple de neguits per als obrers, ple d'inquietuds per als humils, ple de frisançes per a una humanitat més bona i més justa. La seva famosa novel·la "Servitud"—on s'hi fa menció d'un centre fabril de la nostra barriada,—palea això que diem d'una manera diàfana i meridiana.

L'homenatge projectat a Joan Puig i Ferrer, és, potser, dels més escaients que podien dedicar-se a l'home qui fuig d'ostentacions i que, ans al contrari, tot el seu temps i els seus lleures els esmerça en laborat a profit de la seva obra i vocació. Hom prescindirà d'àpats i de discursos i de músiques, actes aquests on només pot contribuir-hi una part del poble; i, per tal que sigui tot el poble sense excepció de cap, el qui li tributi l'homenatge, hom editarà amb el producte de la subscripció popular oberta a tots els centres i publicacions de Catalunya, una de les seves millors novel·les encara inèdita. Bella idea, bella i força ben trobada!

Nosaltres no dubtem que la llista de subscripció oberta a la nostra barriada del Poble Nou—tal com ho diem al nostre "Carnet de Noves"—es veurà ben nodrida i que farà honor al nostre suburbi treballador, sensible i culte.

Importància de la premsa

Sobre la premsa gràfica i la premsa de barriada

Abans de parlar sobre el punt concret que assenyala el títol del present article, ens cal dir que la premsa, gràfica o no gràfica, sempre és i sempre serà d'una valor transcendental, importantíssima, puix que ella és i actua de portanveu de l'opinió pública. I de la mateixa manera que la premsa és tan important gràfica com no gràfica, també hem de dir que la seva eficàcia resulta tan saludable a la ciutat com a la barriada.

Sobre la premsa gràfica direm que té l'avantatge, damunt la premsa escrita, de fer suprimir les llargues, interminables, informacions detallades i minucioses, puix que una ullada al gravat reproduït mostra al lector—lector o bé *visuador*?—la bellesa o la horror—sigui paisatge o bé succés, monument o bé desgràcia,—de la cosa que hom pretén descriure o detallar. Amb només uns mots dessota el clixé per a fer ressaltar la importància d'allò que es tracta, la informació pot comprimir-se enormement i fer-la així més mengívola al lector.

La premsa moderna tendeix a orientar-se vers un sentit preferentment gràfic, com així ho palesen nombre de periòdics americans, que és la premsa de més copis tiratge i de més pròdigues edicions. I tanta és la força que té avui dia aquesta orientació, que són moltes les publicacions d'Amèrica—Nord i Sud—i angleses i alemanyes, que només surten en part gràfica, exclusivament gràfica. Citarem, per exemple, entre altres que de moment no recordem, les publicacions d'unicitat gràfica *Herald Tribune*, de Sunday; *Diario de la Marina*, de l'Havana; *La Nación*, de Buenos Aires, *Der Welt Spiegel*, de Berlin, etc.

Ara fixem-nos també en els altres diaris, tots, i veurem que qui més qui menys tots

tenen avui—cosa que no passava pocs anys enrera,—la seva part gràfica. La premsa ibèrica—la més retardada d'Europa—i, per tant, puix que així ens serà més factible de constatar-ho, la premsa barcelonina, té també les seves seccions gràfiques. Ha calgut que, poc o molt, tots els periòdics dediquessin atenció a les informacions gràfiques, car del contrari no podrien subsistir. La vida moderna que de cada hora en fa un minut d'abans—del segle passat només,—que exigeix una rapidesa en consonància amb la tracció actual—autos, telègraf, avions,—que té un ritme tan accelerat en totes les accions i en totes les esferes, ha fet així mateix evolucionar la premsa en un sentit de més ràpida informació. D'ací l'increment que ha pres la premsa gràfica d'uns anys ençà, car ella pot servir l'interès del lector sense entretenir-lo en descripcions de dissecció narrativa.

En el cas concret de la importància que té la premsa gràfica a la barriada, també volem dir-ne uns mots. Es cosa sabuda que la premsa reflexa l'esperit de l'indret on veu la llum. Podríem dir que la premsa és el mirall de l'ànima social, així com els ulls són el mirall de l'ànima humana. Com més bona i millor feta és la premsa, més es cotitza espiritualment el lloc on veu la llum i més aquest n'és ennoblit.

La premsa gràfica de barriada pot, certament, ésser un gran factor social en el desenvolupament moral i material, econòmic, artístic i característic del seu tocom. Amb la reproducció gràfica dels seus més importants tallers i manufactures, del seu paisatge, de les seves urbanitzacions, dels seus homes prestigiosos, dels seus monuments, etc., amb la difusió de les diferents modalitats del seu viure, contribuirà eficaçment a l'expandiment de la perso-

nalitat pròpia. Així com el comerciant anuncia els seus productes, la premsa gràfica actua d'anunci—en el millor sentit del mot—de l'indret d'on és oriūda. Fa conèixer les seves possibilitats i els seus afanys. La premsa gràfica de barriada, finalment, malgrat el concepte pejoratiu que hom té generalment de la barriada, pel sol fet de la seva existència, *ciutadanitza* i *europèitza* la barriada o suburbi, i, per tant, ennobleix i dignifica el lloc on apareix.

Per acabar, assenyalarem un altre caire de la premsa de barriada. Per un procés natural, l'home o els homes qui es dediquen a aquestes activitats de fer periodisme, posseeixen una més diguem-ne refinada cultura que no pas la massa popular. Aquest superior grau intel·ligent fa que la seva tasca sigui beneficiadora, car el seu esperit s'hi transparenta tot influint els lectors. Per tant, aquesta tasca es converteix, consegüentment, en didàctica. Els seus ense-

nyaments i la seva cultura, en passar a través dels seus articles, es filtren a l'ànima dels lectors, i aquests, si bé a poc a poc, mica a mica van copsant les idees, digerint-les i assimilant-se-les paulatinament. Així hom arriba a crear multituds estudioses, sanes d'esperit, conscients, cíviques i dignes, la qual cosa es tradueix en un immediat progrés i millorament social i en la prosperitat creixent de la localitat. Diu Bernard Shaw en una de les seves màximes: «En un món lleig i desgraciat, l'home més ric no pot comprar sinó lletjor i desgràcia.» A treure, a bandejar aquesta desgràcia i lletjor del món de la barriada, és un dels més importants factors que atén i realitza la premsa que hi veu la llum.

Dissortadament, però, hi ha tanta de gent que viu als llims, hi ha tanta de gent que, amb tot i trobar-se a Europa en el segle XX, sembla que encara visqui com l'home de Neandertal!

SERAFÍ ROS

Estrella

He trobat una estrella en mon camí,
una estrella de llum molt clara i pura,
i ara els meus ulls els tinc enlluernats
i somriu dins mes hores la ventura.

He trobat una estrella que brillava
amb resplendors de sol i fulgors d'or,
una estrella que em fa bella la vida
com si un joiell lluis dins del meu cor.

SALVI RAI

T R I B U N A

El bàlsam de la mar.—A l'estiu la mar és vista amb simpatia per la ciutat. Els homes i les dones s'hi acumulen amb desig i amb fretura d'unes hores salutíferes, abandonats a la carícia inefable de les ones, o a les llances terapèutiques del sol. Dóna goig de veure ressaltar de l'arena aurífera, els virils cossos bronzejats i els barnussos acolorits. Dóna goig de veure l'agilitat dels banyistes i les gracioses cabussades de les sirenes. En bona fe, a l'estiu la platja dóna goig.

La mar és àcrata, puix que dissimula les categories. Menestrals i burgesos, patrons i dependents, estan al mateix nivell social dintre el trajo de bany. La convivència amb sexes diferents afina els caràcters i poleix els sentiments.

Les contrarietats, els obstacles amb els quals un home topa tan sovint — la vida real, anàvem a dir —, la mar els espargeix i n'allibera l'home.

Avui hem anat a tirar-nos de cap a mar.—P. M. P.

Els desagraïts.—Els desagraïts són una mena d'éssers que no tenen pas res d'extraordinari; ben al contrari, s'assemblen tant a l'altra gent, que hom els confon sense conèixer-los fins després que han portat una mica de fredor a l'ànima.

Són moltíssims els desagraïts; ho són per a les obres que dignifiquen l'ambient que els envolta—no pas per a ells—; ho són per tota aquella cosa que duu llum de civisme.

Què hem de fer, amics, davant d'aquesta gent? Ens hem de rebel·lar contra la tolerància i assenyalar-los un a un públicament? O bé ens cal menysprear-los íntimament, tan sols?

Acontentem-nos, per ara, de dir que la plaga de desagraïts a voltes ens fa venir un xic de defalliment. Cal comptar, però, sempre, amb l'optimisme tan sa de les nostres energies.—J. B. C.

Ja ho diu l'Evangeli.—En veure Jesús la incredulitat del poble de Natzaret —lloc on veié la llum,—va dir, diu: «Ningú no és profeta amb honor a la seva pàtria ni a la seva casa.» (1)

Aquests mots no cal dir que encerclen una forta veritat, com tants d'altres atribuïts al Màrtir del Gòlgota. Hi ha moments a la vida, però, que aquestes frases esdevingudes populars colpeixen a un hom d'una manera viva i directa, talment com si s'haguessin dit i escrit per aplicar-les, a través dels segles, al seu cas particular. Quan hom experimenta aquesta sensació de què la frase, l'aforisme, la màxima o l'apoteigma popular, té una relació directa amb aquell moment de la seva vida, és quan hom pot capir tota la saviesa i tota la veritat que conté la locució.

Nosaltres, ara, hem pensat i meditat molt els mots que digué Jesucrist en veure com es captenia el seu poble. Tot pensant-hi, hem vist la faç d'infinita tristesa i l'amargor que anegava el cor del Salvador. Hem abastat tot el gest apesarat i la mirada tota plena de recança del fill del fuster de Natzaret.

Oh, suggestió del vers de l'Evangeli: «Ningú no és profeta amb honor a la seva pàtria ni a la seva casa». ¡Quanta de tristesa, també, i d'amargor i de recança, que hom experimenta quan s'adona que aquests mots són ben vius dins el pas de la seva vida!—S. R. i R.

(1) Sant Mateu XIII, 57.

Caravana de pas

Ha acampat la caravana de gitanos i gitanes
en un solar de suburbi — solar inhòspit, desert.
(Les ombres del vespre, blanques,
venien silencioses amb llur pas tènue i incert)

S'han alçat prompte unes tendes
de drap de blancor confusa — minúscules sota el ras.
Deseixits de les tartanes, sense fermalls, sense regnes,
els quadrúpedes geien, dòcils, amb llur pèl polsós i las.

Quan la fosca era vinguda
i la caravana nòmada refeia. el cos i el delit,
un foc de fustes vetllava — talment una estrella muda —
el campament, amb ses flames oscil·lants dintre la nit.

.
I quan l'alba es despertava i els raigs del sol s'espargien,
les gitanes pentinaven llur cabell negre i llustrós
i els gitanos els quadrúpedes a les tartanes junyien
dementre els infants, com daines,
saltaven — cos nu — dessota la carícia del sol ros
entre un esclat de misèries i un triomf de coloraines.

Terrat

Ocelles blanques del terrat:
—la robe estesa cantava
sota el cel de galta blava,
sota el vent agosarat.

Ocelles blanques del terrat!

Matí de vent

Una rosa color mel
—dic del matí asolellat.

Passa el vent rebel, cruel.

Tot el dia desfullat!

• SALVADOR ROCA I ROCA

La bona mare

L'amor de mare diuen que és el més pur. Malgrat, però, que no deixa d'èsser egoista i de vegades un suport per a malcriar fills, té moments de sublimitat que arriben fins el sacrifici. Cal només llegir les següents ratlles:

Hi havia a qualsevol lloc del món una dona, esdevinguda mare, com moltes d'altres dones, però a la fi bona dona i bona mare. Mancada de l'amor de l'espòs, sola i escarnida, trobà entre els plecs de la misèria un raig de consoli de divinitat quan va oir el tendre plorar d'un infant. Des d'allavors que s'eixoribí sa figura abatuda, les llàgrimes de sos ulls ja no cremaven son rostre i fins un somriure com una rosa es dibuixà en els llavis ressecs i pàl·lids.

I pels camins de les nostres vides, pelegrinant amb uns parracs damunt del cos i una joia entre els braços, seguia enllà com una ombra heroica, tustant les portes de les cases per demanar un mos de pa o bé una nit d'aixopluc. Quan la pobresa dels pobres, la misèria, volia anorrear-la, la seva figura minsa i menyspreable es redreçava sublim, obria els braços cap endavant, mirava fit a fit la llum de les estrelles i un gemec planyívol d'infant commovia la Natura.

Però les coses canvien i es succeeixen. Per això l'infant d'un temps, anant pel món esclatà amb sa personalitat pròpia; fou home. I l'home esdevingué—designis del fat tanmateix—un mal home. Quan vaí que divuit anys fornien ses espatlles veié també un món que desconeixia; menyspreà l'amor de la mare, llençà les enges de l'equilibri, i foll i ignorant s'en-

dinsà pels camins que menen cap a l'abís.

La bona mare, ai las!, no sabé com abans obrir els braços i mirar la llum de les estrelles; ara la seva figura tenia la forma de despulla i només la hi mancà la fugida del fill per caure retuda damunt la pols dels camins. I en un moment de suprema lucidesa, recordà els sofriments que havia rebut, l'amor de la seva joia, la lluita contra tothom, els anys i, per fi, la malanança del seu infant. Quan això pensà amb esgarripança delirant, son cos caigué, ert. La mort brandà la falç.

La bona mare devia restar molt de temps dormida, inconscient. Tot d'una es deixondí; de primer antuvi tingué la sensació que un ensomni l'havia anorreat puix que ara es sentia rejuvenida i àgil.

Es redreçà bo i mirant el llarg del camí desert i ruixat de la rosada.

Ni un lleu murmuri s'oïa; només, de tant en tant, la veu de les fulles mogudes feblement.

Un bon estar l'emparava car ni la dolor d'hores abans no havia deixat cap rastre de fadiga, ni la seva còrpora semblava tan feixuga. Provà de caminar i la hi semblà que podia córrer. Una lleugeresa extraordinària la posseïa, talment com si totes les penúries i totes les nafres no haguessin existit mai. Llavors sentí un xie de potra, i cridà; més fou debades perquè ni ella mateixa oïa sa veu. Finalment, l'estat dubtós la intranquilitzà i girà l'esguard enrera...

Recutà, però, tot d'una; reculà amb l'espant pintat als ulls, un calfred l'envaí i el tremolor de la por li llevava el respir.

Del suburbi

Amic: deixem aquests carrers estrets
i aquestes dones qui fan tan xivarri
i aquests esparracats i bruts vailets
que són talment els dimonis del barri.

Amic: fugim de l'encongit raval
de llengües llargues qui sempre platiquen
i unes a altres es diuen mutu mal
i tot el bo i mitjà i dolent critiquen.

Aquests carrers estrets de murs tan sutzs
on la humitat en llàgrimes destil·la,
fets de carreus informes, botaruts,
que ballen perquè es riuen de llur fila,

donen massa tristesa a l'esperit
i no mostren als ulls sinó tenebra;
i als ulls plau més el camp verd i florit
i a l'esperit el camp que té la cebra.

El camp que no té tanques al seu pas
i s'hi pot córrer sense fre ni noses,
que es veu el cel ben ample, blau i ras,
i es veu el sol besant totes ies coses.

El camp on tot és bell i dóna grat
i filtra al cor filets de claró alegre
i no hi veus massa humil humilitat
ni l'acontentament abjecte i negre

que plana en el suburbi fosc i estret
com senyal d'impotència dins la vida,
sinó la humilitat d'un viure net
de desfici i d'ànima junyida.

La humilitat que la mesura dón
de ben entesa, que per'xò és benigna.
I no pas la humilitat que confon
ésser humil per no ésser prou digne!

SEBASTIÀ RIGOL

Lla, en el sòl, un fardell humà restava
sense vida; la testa recolzada tenia l'as-
pecte d'un cap sense pensaments, i tenia
el rostre contret tràgicament i tota la
forma pàl·lida de la Mort. Aquell far-
dell, aquella carcassa inútil era ella!

Una suor freda xopà els seus cabells;
va dur-se anguniosament les mans al cor
i el sentí batre adaleradament. Ella geia
allà terra i ella, en canvi, es polsava fora
d'ella! ¿Es que son deliri no feia acabat
l'ensomni? Oh, no! Res més conscient
que l'estar despert! Llavors?... Es que
la bona mare, efectivament, havia finat.

Poc després una veu pregona i dol-
císsima, com l'oreig del matí, es deixà
percebre:

—Enjoia't l'esperit—digué—car per
la teva virtut, per haver sabut esquivar
els obstacles i portar una vida martiritza-
da, un món de dolcesa coneixeràs des
d'ara.

Llavors un fluïd d'eternitat va borrar
distàncies, i la llum de totes les llums va
semblar guiar-la; prengué una forma an-
gèlica i s'esfumà en l'èter.

Mentrestrant, el món semblava normal.

.

La bona mare, després que gustà
totes les excel·lències d'una nova vida, i
conegué un paradís, no va tenir una fe-
licitat completa.

Ben cert que pels seus mèrits, son
esperit va atènyer la benaurança; ella,
però, al cap i a la fi, havia estat mare,
que vol dir que ella tenia un fill.

I un dia, preguntà:—On és el meu
fill? L'enyorà!—

I la hi respongueren:—Vina!—

Com si un devesall de claror esbata-
nés les tenebres i, segons quins ulls, en
fossin enlluernats, talment un aplec
d'ombres gemegoses s'arrupia al pas de
les llums.

—Guaita! Es el teu fill—la hi digueren.—

Una dolor punyent trasbalsà la bona mare. Estengué delitosament ses mans vers una ombra pestilent i gangrenada per les misèries. Un udol, més que un gemec, cridà aquell ésser malaurat.

—Déu meul implorà la mare—No hi salvació per a ell?

—No n'hi ha; és massa pecador! —respongué el qui l'havia acompanyada.

Llavors la mare es rebel·là contra la seva benestança i digué que preferia viure al costat del seu fill, com una ombra miserosa, que no pas fruir goigs en altre lloc. ¿No hi havia viscut a la terra d'aquesta manera? ¿No era, més que dona santa, mare al capdavant? Doncs en

paradís, des de llavors, ara una mentida. Quina felicitat sentiria sabent a son fill tan malaurat?

I una lluita de sentiments torbà l'espai. Fins que la Divinitat que tot ho reparteix justament, decidí. I li digueren,

—Ets tu capaç de regenerar a ton fill?

—Sí!—respongué la bona mare.

—Doncs que l'amor us enllaçi—concluí una veu.

.

I a la terra va renèixer una noia, una dona, una mare, que corrent anys va infantar un fill...

I aquest fill fou un ésser desvalgut, però sa mare el vetllava.

I amb els segles, l'amor els va unir eternament.

JOAN B. CASAJOANA

El fang del suburbi

I bé. Cal anar al suburbi? No; cal fugir del suburbi!

Guaita'l, mira'l: tot fang. Cases i homes, tot és fet del mateix fang que envaeix els carrers i les places. Els murs són negres, els homes ombrívols. Les façanes sulles, els vestits parracs. Els interiors infectes, les ànimes embrutides.

En mig d'aquest fang res no pot sostenir-s'hi, que el fang, com un àcid corrossiu —potser l'àcid úric de cada cantonada,— en podreix la base i s'ho engoleix inexorablement i implacable. Cap flor no pot arrel·lar-hi, car la terra, més que estèril, és perniciososa i hostil. Cap color no hi transllueix, puix que la color uniforme de per tot, del fangal immens, se l'assimila i fa seva; i les ànimes, demés, fetes del mateix fang, no saben copsar-la.

Als carrers, veus?, no hi penetra el sol. Són tan estrets, són tan angulosos, que no

en saben la carícia ni tampoc la benedicció. El sol! Jodiria que en fugís del suburbi, per no sollar el seu mantell de seda blanca.

Dius, amic, però, que cal dibuixar hi jardins, que cal decorar-lo amb pinzellades d'iris, que cal eixamplar els carrers, que cal que el sol l'abraci, que cal llevar el fang i polir i fer vibrar les ànimes. Bell programa, tanmateix; obra d'ideal, certament.

Em plau, doncs, l'obra i el programa. Com Tàntal, però, el fang m'arriba ja fins ran de llavi. I si bé és veritat que Afrodita va sorgir de les aigües de la mar, salades, ací, en canvi, la vida que hi sorgeix són miríades de mosquits. Altrament, el Messies només vingué que una vegada. I de Crist sols n'hi ha hagut un. ¿O voldries, potser, que oferís l'altra galta?

Com veus, com pots comprovar, la vida és força planera i suau, de tan igual i vulgar. Ací no hi han dalers i, per tant, no

hi han tampoc inquietuds. Es admirable, oi? D'acord; jo n'estic astorat. Aquest empirisme de les ànimes és, ja, la perfecció. Una perfecció, naturalment, paleolítica.

Es clar, sí, que jo visc als llims. Per què, les inquietuds? I per què, els neguits? Això és una bella manera d'anomenar l'ambició, de disfressar els egoismes. Al capdavant les flors, els cants, els colors i tots els lirismes, és una altra bella manera per a expressar el temps que no s'aprofita. Per contra, el suburbi viu de realitats, de realitats tangibles

com aquest fang dens i espès que és la seva substància.

Si les flors no arrenen i les colors no ressaltin, és que no cal. Això és una raó incontrovertible. Els ases no troben gust a les maduixes i la literatura i la poesia no troben coixí en el fang. Cal la prosa, sempre prosa, i encara enfangada.

Deixa, doncs, amic, que el fang no em cobreixi més i que m'allunyi del suburbi. Jo, home, no puc viure de pa només; em cal també empassar-me'l amb una mica d'il·lusió.

HÉCTOR D'ALBORS

Diàleg lamentable

Als lectors de POBLE NOU

—M'han dit que POBLE NOU deixarà de publicar-se. Es veritat?

—Alguna cosa hi ha de cert, amic.

—Fóra una veritable llàstima! Perquè val a dir que de les publicacions qui veuen la llum als suburbis o barriades, la «nostra» ha assolit un lloc capdavanter.

—Ho creieu així?

—Sense dubte. Si més no, ho palesa els mots d'elogi i de simpatia que tot sovint li dediquen *La Veu de Catalunya*, *La Nova Revista* i tants d'altres periòdics i revistes de la dita premsa comarcal, cosa que no tinc record d'haver llegit sobre les publicacions dels altres suburbis com Sant Adrià, Sant Andreu, Clot, Poble Sec, Sans... POBLE NOU, tant pels temes que tracta, com per l'esperit i l'ideal que alena en les seves pàgines, és avui una de les revistes de suburbi més dignes i més ben reeixides.*

—Es que nosaltres, amic, hem fugit sempre dels temes carrinclons que nodreixen la major part del text de la premsa dita «de barriada». Hem sacrificat la popu-

laritat i la venda abans de caure en la xafarderia del conveïnatge, en el morbós sentimentalisme de les masses i en les indiscrecions de vida privada dites a cau d'orella. Tot obrant així, hem cregut servir i enlairar més el nostre suburbi del Poble Nou que no pas assolint forts tiratges i complaent el sadisme de la cuca que tots portem dins.

—Sí; ja m'he fixat que heu donat preferència a la literatura, a la poesia i al comentari del moment espiritual del nostre moviment renaixentista.

—Es clar que nosaltres no hem tractat aquests temes amb aquella competència dels escriptors professionals: això fóra pedantesc creure'ns-ho. Amb tot, abans d'ésser titllats de grollers, de necis o de bergants, preferim aquell qualificatiu. Tan poc ens plau la literatura anomenada «de barriada», que fins ara, a l'hora de la mort, el nostre decòrum opta per plegar abans que refer-nos tot fent ús de la ploma rovellada i basta.

—Recordo ara, però, que fa uns dos

anys portàreu una campanya força encesa en contra d'una molt renomada entitat d'ací.

—Sí, és cert. ¿Es que potser, amic, creieu vós que aquella campanya fou impropedent i que la nostra actitud cau en el blasme fet sobre la «premsa de barriada»? No, amic, no. Aquella campanya fou de justícia. Tant ho fou que, avui, en un cas parell, fariem el mateix. Aquell fou un plet de sanitat social i de reivindicació de coses per nosaltres sagrades. M'enteneu? Deixeu a part sentimentalismes propis, de les noies qui van—o anaven—al ball, i recapaciteu com a home. Hi ha coses, a la vida, que cal esguardar-les per dins, subjectivament, i no amb simplicitat i pel defora. Jo us dic que aquella campanya fou saludable i que cap periòdic digne i de la nostra ideologia, podia passar-la per alt.

—Sí; jo ja estic d'acord amb vós. Jo ho deia pel concepte que els altres han pogut fer-se'n.

—Aquests altres, simplistes com són, ja tenen guanyada—que no és el mateix que guanyar-se-la—la glòria del cel des que van néixer. Benaventurats els mansos!

—I bé. Expliqueu-me, si us plau, per què deixarà de publicar-se POBLE NOU. Són potser qüestions econòmiques?

—Heu posat el dit a la llaga.

—Ha minvat la llista dels subscriptors?

—Al contrari. Sobre aquest punt, la vida de POBLE NOU cada dia ha estat més pròspera. No ho és tant, però, com caldria en relació al contingent demogràfic del nostre populós suburbi.

—Doncs si la subscripció ha augmentat, què cosa pot emparar la fallida?

—En primer lloc, les fortes despeses actuals de confecció de la Revista, en el ben entès que no hi ha cap redactor ni col·laborador que cobri ni que mai hagi

cobrat. I en segon lloc, la crisi de l'anunci. Els anunciants cada dia són més escassos i tenen més poc sentit i lluc. De vegades, anuncien i afavoreixen empreses que cap guany moral ni material poden reportar ni a ells ni a la prosperitat de la localitat, i moltes de vegades no s'adonen que hi ha qui per mitjà de l'anunci realitza un benefici escandalós mentre que altres empreses no troben l'ajut necessari i moren de consumpció. I això que us cal saber, encara, que l'anunci de POBLE NOU és el més econòmic de tots els anuncis que nodreixen totes les altres Revistes de barriada—i ja no cal dir de ciutat—, butlletins, portatius, programes i altres manifestacions impreses.

—I a què ho atribuïu?

—Ja us he parlat de sentit i lluc i crisi. Us parlaria també de cultura, si no fos que aquest mot està renyit amb el materialisme espès que respirem.

—I per què no busqueu un mecenes?

—Perquè els mecenes no es busquen; cal que sorgeixin per si mateixos.

—Així, ara, ens quedarem sense cap revista ni periòdic al Poble Nou?

—Ja us he dit abans que no hi ha res de cert encara, però no seria estrany que ho encertéssiu. De totes maneres, abans de la mort definitiva, procurarem de salvar la Revista tot fent-la esdevenir mensual. Però així i tot, ho veiem molt difícil. I si tanmateix no surt més, ¿per què no vénen altres a crear-ne una de nova?

—Arribat aquest cas, temo allò de què hem parlat sobre la «premsa de barriada». Recordeu que, abans de venir vosaltres, sortia un periòdic que fins publicava els cuplets de moda.

—Ah, amic! Us recordaré una frase: cada poble té el govern que es mereix.

R. R. i S.

Homenatge al Mtre. Sr. Arnau

Llista de donatius per a subvenir les despeses de l'homenatge:

Suma anterior 116 Ptes.			
Joan Camí	5 «	Martí Bordoi	5 «
Germans Roig	10 «	Josep Oller	5 «
Narcís Lloveres	5 «	Jaume i Joan Bofill	5 «
Vicens Penalba	5 «	B. Massana	5 «
Joan Fabrer	5 «	Joaquim Pei	5 «
Joan Orri	5 «	N. N.	25 «
Germans Aguyé	20 «	Tomàs Damon Bruguera	5 «
Germans Ros	15 «	Joaquim Baliarda	10 «
Manuel Fortanete	1 «	Joan Mas	5 «
Ramon Morera	5 «	Domènec Romà	5 «
Joan Favà	2 «	Francesc de P. Vilar	3 «
Jaume Comallonga	5 «	Jacint Llunell	10 «
Germans Ros i Pich	15 «	Josep Aluja	5 «
Miquel Boix	5 «	Martí Pla	10 «
Antoni Toneu	5 «	Ramon Parera	5 «
Germans Sibina	20 «	Francesc Parera	5 «
G. Zomeño	5 «	Joan Vila	10 «
Francesc Pallarols	5 «	Joan Aluja	5 «
Carles Pujol	5 «	Josep Colomer	5 «
Josep Dualdo	5 «	Francesc Adruher	5 «
Francesc Larguier	5 «	Pau Caballeria	10 «
Miquel Gimeno	5 «	Pere Caballeria	10 «
Antoni Aixelà	5 «	Manuel Roig	5 «
Casimir Fitó	5 «	Jaume Torner	5 «
Josep Prat	5 «	Francesc Aregall	5 «
Josep Vallès	5 «	Joaquim Baster	5 «
Miquel Ruiz	5 «	Ernest Alemany	5 «
Ramon Verneda	5 «	Vicens Madaula	5 «
Pasqual Ventura	5 «	Jaume Soler	5 «
Lluís Vilalta	5 «	Josep Fàbregues	5 «
Vicens Sagarra	5 «	Jaume Panyella	5 «
Josep Berenguer	5 «	Ramon Fargues	5 «
Benvingut Castellà	5 «	Ricard Roig	5 «
Francesc Pujades	5 «	Joan Garcia	5 «
Ferran Sagrera	5 «	Ernest Godó	5 5
Josep Bonet	5 «	Modest Jubany	10 «
Rafael Vilalta	5 «	Magí Catanyà	5 «
		Isidre Sardà	5 «

TOTAL . . . 597 Ptes.

Per manca d'espai no ens és possible donar altres noms ni quantitats.

En la reunió tinguda últimament per la Comissió Organitzadora de l'homenatge, va prendre's l'acord per tal d'anar ràpidament a la definitiva confecció de l'àlbum de signatures i a la realització dels actes de l'homenatge, deixar closa l'admissió de signatures dels deixebles i ex-deixebles el dia 31 del mes de juliol propvenient, passada la qual data s'entendrà que els qui no passin a signar renunciïn la seva col·labo-

ració a aquest acte, encara que haguessin tramès la seva tarja d'adhesió.

La Comissió Organitzadora, per la seva part, i per tal de donar més facilitats als adherits, ha acordat destinar dos dies a la setmana--en lloc d'un com fins ara,--a la tasca de recollida de signatures. Aquests dies seran tots els dilluns i dimecres de 9 a 10 de la vetlla i, com sempre, caldrà adreçar-se per aquest objecte a l'estatge social de l'Agrupació Excursionista Júpiter, (Passeig del Triomf, 50, baixos).

CARNET DE NOVES

POBLE NOU REVISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
CARRER LOPE DE VEGA, 7-BARCELONA-P.N.

Subscripció: 1'50 pessetes trimestre

Número solt: 30 cèntims

Surt els diumenges primer i tercer de
cada mes

ALS NOSTRES SUBSCRIPTORS.— Fem avinent a tots els nostres benivolguts subscriptors i lectors en general que, amb el present nombre, queda terminat l'actual trimestre.

Com sigui que dificultats que semblen de moment difícils de vèncer impossibiliten la continuïtat d'aquesta publicació, no podem predir—donada la pressa en què cal deixar llest l'original d'aquest nombre,—si POBLE NOU continuarà apareixent regularment. Tot fa suposar, però, un estat de letargia més o menys llarg i, en cas contrari, la periodicitat mensual—en lloc de quinzenal—en l'aparició d'aquesta Revista.

A tots els nostres subscriptors i afavoridors renovem, en aquesta avinentesa, l'agraïment nostre més viu i sincer.

L'HOMENATGE A PUIG I FERRETER.— A l'Agrupació Excursionista Júpiter (Passeig del Triomf, n. 50 baixos), s'ha obert una llista de subscripció per a homenatjar l'il·lustre escriptor català Joan Puig i Ferrer amb l'edició d'una de les seves novel·les, atenent la crida adreçada al poble per un grup d'intel·lectuals catalans.

No dubtem que seran força, per no dir tots, els poblenarins qui voldran contribuir a la

bella idea d'aquest oportú i merescut homenatge.

CLAUSURA GOVERNATIVA.— El passat dilluns, dia 25 d'aquest mes, a les onze de la nit, fou clausurada governativament la novella entitat poblenovina «Casino La Alianza».

Segons el comunicat del Govern Civil, sembla que aquesta disposició obeeix a una denúncia feta en la qual s'atribueix un suposat «escarni a la bandera de la U. P. local» per part d'un grup qui es trobava davant de la dita entitat al pas de la processó del Corpus celebrada en aquesta barriada la tarda del propi passat diumenge dia 17 del present mes.

Tot lamentant el contratemps sofert, nosaltres dubtem del tot de la veracitat del sentit de la denúncia. Fóra una paradoxa explicable només per les malvolences.

UNA NOVEL·LA.— Dins la Biblioteca «Univer» ha aparegut darrerament la novel·la «La suprema voluntat» original del prestigiós i àgil escriptor català J. Navarro i Costabella.

Aquesta novel·la, verament interessant i suggestiva, es troba de venda a totes les llibreries, al preu de 3 pessetes.

LECTURA DE POESIES.— La lectura que el nostre redactor i exquisit poeta Joan B. Casajoana ha de donar del seu llibre de poemes de pròxima aparició «Rosa o la llum», a què ens referim en el nombre passat, serà ponada a l'estatge de l'Agrupació Excursionista Júpiter, el proper diumenge d'a 22 de juliol propinent.

AGRAIREM...— al senyor «Jordi Sensat» que per tal de tractar un assumpte de mutu interès, se serveixi trametre'ns la seva adreça o bé passar per la nostra Redacció.

VISAT PER LA CENSURA

J. M. Campdesunyer

Sastre

Wad-Ras, 232, baixos
davant Cafè Aliança

Poble Nou

Camisers

Boqueria, 36 i 38
Ronda Sant Pere, 16 - Barcelona

Fill de Torquat Canyissà

Passeig Triomf, 88 al 92 - Telèfon S. M. 26 - BARCELONA - P. N.

Taller de Caldereria d'Aram i Ferro

Aparells destil·lators de tots els sistemes = Auto=claves
patentats per a blanqueig i altres indústries

Ganivets, navalles, tisores i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles

i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3 - BARCELONA
Davant l'Església

Josep Ventosa i Roig

Vermut "Aquila Rosa"

Vins a l'engròs

Avinguda d'Icària, 84 - Barcelona

500 2417
R. 1124